

Hlahol z brněnských kopců – bůh Perun a bohyně Lada

Bůh Perun - Právo

Stával v stínu dubů božího ostroha,
na Herečné hoře bylo sídlo boha,
který k Velehradu byl obrácen denně,
odsud chránil práva a zákony země.

Socha boha byla z mosaze tavená,
zářila jak slunce celá pozlacená.
Hlavu hrdě vzpřímenou koruna zdobí,
radlici má v ruce. Na co je mu? Kdo ví?

Zato z levé ruky, kterou k nebi zvedá
prapor vlaje. Hlásá: Bůh Moravu
nedá!

Proto věčný oheň před ním na kameni
hořet nepřestane v době noční, denní.

V šarlatovém plášti tělo zahaleno,
se svatyní hájem dubů zastíněno.
Mocná energie proudí v lidské plémě,
zda lid žije v pravdě, dle zákonů
země.

V červenci zejména, v tato svatá
místa,
se ve velkém počtu lid moravský
chystá.

Jedni slavit, jiní, což se také stává,
přichází žalovat. Bránit svoje práva.

Perun spor neřeší aktem mstivým.
Viník je podroben zkouškám
bolestivým,
aby se příkoří, křivda napravila,
z ruky boha radlice k tomu sloužila.

Osoba souzená po ní přejít měla,
když se ohněm předtím silně
názhavela.

Než nohy viníka na ni vystoupily,
tak mastí posvátnou namazány byly.

Vinu pak doznaly nohy popálené,
prohřešky viníka byly odsouzené.
Dneska na té hoře věznice zůstává,
Peruna však není, co by hájil práva

své země. Tě, která se v okovech
chvěje,
tupena posměchem, křivdou, bez
naděje!?

Voláme: Perune, shlédni, nejsme
zticha,
ať se na Moravě zas svobodně dýchá,

ať Moravě její lid svobodně slouží.
Voláme, přijdi k nám, Ty, Vojáku
boží.

My pak s láskou v srdcích v obdivné
pokoře
staneme u tebe na Herečné hoře.

Bohyně Lada

Na skalnatém, Herečném vrchu,
Perun stával,

druhý, nedaleký, obývala Lada.
Lada Slunce, Bohorodička, Lada –
grál,
kopec životodárnou silou ovládá.

Slovanskou bohyní, vládkyní přírody,
plnou něhy, lásky, radosti, pohody,
první jarní den vzbudil ve
svatostánku,
kde zimní slunovrat ji uložil
k spánku.

Procitla, zahrála vůkol vše, co chladí,
s pomocí sluníčka přírodu pohladí.
Rozhodí paprsky mezi děti, kmety,
včelíčkám rozprostře k hodování
květy.

Rozevře své srdce, kde proud ohně
plá,
by maticku Zemi celou rozehrál.
Navrací ji Slunce, světlo jejich cest,
navrací jí jaro, aby mohla kvést.

Svou plodivou sílu do Vesmíru dodá,
uvolňuje cestu pro paprsek Roda.
Nejen po obloze, až k zemi mu velí,
by do země vstoupil, sémě do ní vtělil.

Půvabná Lada, to je příroda v květu,
holdem její kráse zní zpěv ptáků
v letu.

Lípa s bzukotem včel své větve k ní
kloní,
listy jí pohladí, hned po medu voní.

Budí se příroda, láskou provoněná
tak, jako se budí Lada, krásná žena.
Budí se k rašení, růstu a plození,
vyzývá k oslavě života, množení.

Ladu naši prapředkové milovali,
Pro mocnou plodivou sílu uctívali.
Její stálá starostlivost umožnila,
Že příroda celou zemi uživila.

Na Petrově, ve stinném lipovém háji,
stálo před svatyní stvoření jak z báji.
Postava bohyně umělecké dílo,
z náповědy bohů vytesáno bylo.

Věneček na hlavě z myrty upletený,
vlasy barvy žita po zádech spuštěny.
Tři zlatá jablka má na jedné dlaní,
na druhou pohlíží v zbožném
rozjímání.

A v té drží kouli. Copak na ni vidí?
Slunce, měsíc, hvězdy, zemi, které
řídí.

Do ročních období vnáší řád a klima,
aby bylo jaro, léto, podzim, zima.

Na Petrově velehradském Lada stála,
tak krásná, jak si jen vůle lidu přála.
Ze slonově kosti vytesána celá,
královská koruna se na hlavě skvěla.

Kámen skály nepoutal ji k zemi
pevně.

Stála ve vozíku, naklání se jemně
k otěžím. Ba lépe. Drží zlatou šňůru,
kterou bude řídit svou mořskou
lasturu.

Ta jako na vlnách, když po moři
pluje,
se větrem houpána ladně pohybuje.
A z Ladiných dlaní vibrující chvění
vládným pohybem pohání
čtyřsprežení,

které z vesmírných sfér a dalekých
moří

dvě labutě i dvě holubice tvoří.
Kolébají, jako matka děckem v klíně
Ladou, na té velké, mořské skořepině.

Lada zrak upírá k cíli lásky svoji,
k druhému ostrohu, kde bůh Perun
stojí.

Setká se s Perunem, když je touhou
jata,
zapřáhne labutě a dvě holoubata,

z pod lípy vyjede k dubovému háji,
kde k zemi skloněné větve duby mají.
V matném svitu luny, v zešeřelém
lese,
píseň božské lásky se vesmírem nese.

Potom za úsvitu, když se slunce vrací,
rosa z nebe padá, probouzí se ptáci,
na obzoru zhasínají hvězdy bledé,
Lada s holoubky a labutěmi jede.

Lipový háj kol ní zavře prostor celý,
v přírodě se zvonky květů rozezněly.
I přes listy lípy Lada život budí,
vždyť mají tvar srdce, co jí bije
v hrudi.

Její výstavná, vyhledávaná svatyně,
měla připravené, pohostinné síně.
Lid přicházel z okolí i dalek kraje
celý měsíc květen, od prvního máje.

Příroda, líbeznou vůni nasycena,
lipami bohyně Lady provoněna,
hlásala vesmíru a celému světu:
Jaro je v rozpuku a příroda v květu.

Zajděte na Petrov, nespátříte Lady,
energii lásky však procítíte všady.

**PhDr. Jaroslava Grobcová v knize
VĚČNÝ HLAHOL
MORAVSKÉ
ZEMĚ.**

Vydala autorka vlastním nákladem,
objednávky na jejím
e-mailu:

jaru.grobcova@seznam.cz,
nebo telefonu 739 063 174.